
Prædiken til Skærtorsdag

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til Skærtorsdag	4
Skærtorsdag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til Skærtorsdag

Skærtorsdag

Prædikedag Skærtorsdag

Prædiketekst Lukas 22,14-20

Prædiken ID Px-48

Kilde KMF-nr. 14.23.02 (Ulige år bestemt ud fra teksten. Formentlig holdt torsdag den 9. april 1925 eller torsdag den 15. april 1927.)

Skærtorsdag

I Dag for attenhundredeoglidtohalvfems Aar siden gik Folk til Alters for første Gang. Svage og syndige Menn. var det som nu, der kom, men han, der uddelte Brødet og Vinen, var ikke et svagt og syndigt Menn., for det var den Herre Kristus selv. Og saa er det dog saadan, at det atter er ham, der i Dag vil samle os ved sit Bord, at jeg er kun hans ringe Tjener, kun Opvarter er jeg, at vi har hans dyre Forjættelse for, at hvor hans Menighed samler sig, dær kommer han selv til Stede, hvis den da samler sig i Alvor og Oprigtighed. Og nu staar det saadan for mig, at det er min Pligt i Dag at advare jer mod en overfladisk Altergang. Jeg maa huske jer paadet manende Ord, at den, der æder og drikker Herrens Legeme og Blod uværdigt, han æder og drikker sig selv til Dom, ja, jeg vil gaa saa vidt, at jeg vil bede jer holde jer fra Nadverbordet, hvis I ikke kommer med Trang ell. dog med en fast og ydmyg Beslutning om, at dette skal betyde noget for jer — det giver I Gud ell. jer selv jert Æresord paa. I maa jer prøve jer selv, og er der f. Ex. en af jer, der føler, han har et haardt og utilgivende Sind — er der engang begaaet en Krænkelse over for ham og han kan ikke med Sandhed bede: Forlad mig min Skyld som jeg forlader mine Skyldner — saa hold ham dog fra Herrens Bord. Kan I ikke huske i Lignelsen om det store Gæstebud, da der omsider kom Gæster, at saa var der en iblandt dem, der ikke havde Bryllupsklædning paa. En frygtelig Medfart fik han: Kast ham ud i det yderste Mørke; dær er Graad og Tænders Gnidsel. Hvor nødig vilde jeg dog være Skyld i i Dag, at en uden Bryllupsklædning slap med ind og det gik ham saa ilde — at en spiste og drak sig selv til Dom. Ransager du dig derfor i fuldt Alvor med din Samvittigheds prøvende Lys

og finder du ikke i dig Ydmygheden ell. Angsten eller Sorgen ell. Angeren ell. Føl. af Ufortjenthed, af Uværdighed til at møde med Herre Kristus, min Ven, hold dig fra Nadverbordet, jeg beder dig saa mindelig; for det kan blive dig, til den største Skade, til ubodelig Men.

Og naar jeg nu har talt saa indtrængende og varslende til dig, saa skal du ogsaa vide, at nu er du oplyst, og nu er Ansvarer helt dit eget, og det maa du bære selv for Guds Øje og tage Følgerne selv.

Men saa har jeg ogsaa en ganske anden Forkyndelse om Nadveren, d. v. s. det er bare den anden Side af den samme Sag. Og dær vil jeg begynde med Morten Luthers skønne og dybt kristelige Ord: Naar du føler dig helt uværdig til at nyde Sakramentet, da kan du nyde det, for da er du værdig. Ja, det er sandt; de ydmyge, de sigselvforkastende, dem med Tolderbønnen: Aah, Gud var mig arme Synder naadig, se, dét har alle Dage været dem, som X kaldte med Vennenavn. Gaa du da trygt op til Mødet med din Gud i Dag, lad ham sende dig Syndsforladelsens, Retfærdiggørelsens, Frigørelsens, Kraftens Fred i dit Sind. Forstaar du, hvad jeg mener med disse Ord? Forstaar du, at Gæsten, der gaar fra Jesu Bord, han gaar saa frank, saa lys i Sind — uden sin Syndebyrde og uden sin Syndeangst, fri og stærk. Dær genvinder han Troen paa, at de onde Magter aldrig skal sejre over ham, for den, der har en ven som X han kan ikke synde, nej, han vil da ikke gøre sin kongelige Frænde Skam.

Nadveren det er Menn.'s Møde med X. Intetsteds paa denne Jord møder vi ham som dêr, møder ham personlig, møder ham legemlig. Men Nadveren forudsætter Sindet, der længes efter ham, Sindet, der gerne vil møde ham — er der en Mand, du ringeagter, du ikke bryder dig om, hvordan kan du saa faa det festligt som Gæst i hans Hjem? Nej, en Altergang forudsætter din sande Trang til at kalde ham Min Ven, min Herre og min Gud. Den forudsætter din Lyst til at være et godt Menn., et alvorligt og rent Menn., ja, et helligt Menn., et Guds Barn; thi hvad vil du ellers med Syndsbekendelsen over dit Hoved; den forudsætter dit Haab om det evige Liv; thi var der intet evigt Liv, saa kunde X jo ikke komme personligt til Stede, saa var Nadveren jo ikke det store Fællesmaaltid ml. alle Kristi sande Kirkes sande Medlemmer, og det er den — Paulus og Augustin og Luther og gamle Plessner og din gamle fromme Mor, om du havde en saadan, se, de knæler sammen med os ved den anden Ende af Nadverbordet, den Ende, der staar i Himlen. Og først og sidst forudsætter en Altergang, at du tror paa Jesus som Guds Søn, som den, der elsker dig, den, der ikke har skyet noget Offer for at bringe dig Frelse til

evigt Liv — for kalder du ham ikke med saadanne Navne, hvad Højtid er der da ved at møde ham? Og Højtid, det skal der være — aah, min Ven, dit Hjerte burde banke hastigt, dine Øjne dugges, dine Hænder skælve — det er jo ham selv, der kommer — — aah ja, saadan er det vel rigtigst at sige det, at det var galt, hvad jeg sagde med alle disse Forudsætninger, der krævedes — der kræves visst ingen, slet ingen, undtagen den ene, at du kommer, kommer med Nadversynd, kommer med ydmyg, stille Forventning, med Højtidsængstelse — fordi det er ham, der kommer, forstaa det dog, ham de slagtede, ham, der opstod — ham der ved Skaberens Side, ved Almagts højre Haand nu i to Aartusinder har taget mod Menn.'s Bønner og Røgelse, Taarer og Lov og har styret sin Kirke paa sin Jord, sin Verden med egen Haand — styret den frem til sit Endemaal — hvad Ære, der sker dig, Menn., Majestæten, Majestæten i det høje, Kongernes Konge stiger ned fra sin Herligheds Trone for at klappe din Kind og trykke din Haand an, skælv dog, du Sjæl, og tak ham og lev derefter, hans Navn til Ære.

Amen i Jesu Navn.

Langfr Kl 1 1/2 Holm Kl 10 Holm

Paaskemorgen Kl 2 Kl 10 1/2

II Paaske Kl 7 (Aften) Kl 10

V. 382 4 første Vers 3 sidste - 386 378 366 374 det første Vers

Stadil 373 374 - 4 første Vers 366 388

Anna Marie Høj Stougaard.